

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.37/2025/7.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. október 29. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatali visszaélés büntette miatt Terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának 2025. március 18. napján kihirdetett Kb.II.10/2024/26. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű vádlottat előzetesen mentesíti a büntetett előélethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet Terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja azzal, hogy az ítélet bevezető részéből mellőzi a 2024. április 30.-i tárgyalási napra történő utalást.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a 2025. március 18. napján kihirdetett Kb.II.10/2024/26. számú ítéletével Terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki hivatali visszaélés büntettében [Btk. 305. § c) pont] és hivatali visszaélés büntettében [Btk. 305. § a) pont], ezért – halmazati büntetésül – 1 év, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre és 1 év időtartamú törzsőrmester rendfokozatba visszavetésre ítélte. Megállapította, hogy az I. rendű vádlott – a végrehajtás elrendelése esetén – a szabadságvesztés büntetésből a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Az elsőfokú katonai tanács Terhelt2 II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntettében [Btk. 305. § a) pont], ezért 300 napi tétel, napi tételenként 1.500 forint pénzbüntetésre ítélte. A bíróság a kiszabott összesen 450.000 forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról, továbbá az eljárás során felmerült bünyügyi költség viseléséről.

[2] Az ítéletet a katonai büntetőeljárásra kijelölt ügyész mindkét vádlott tekintetében tudomásul vette, míg Terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű vádlott és védője elsődlegesen részfelmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése, harmadlagosan előzetes mentesítés alkalmazása érdekében, Terhelt2 II. rendű vádlott és védője pedig elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítéséért jelentett be fellebbezést.

[3] Az I. rendű vádlott védője előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben az elsőfokú ítélettel szemben bejelentett fellebbezésének irányát változatlanul fenntartotta. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az I. tényállási pont tekintetében a Be. 392. § (2) bekezdés c) és d) pontjai alapján részben megalapozatlan, mert az elsőfokú katonai tanács által megállapított ezen tényállás ellentétes az ügyiratok tartalmával, illetve az általa megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Fenntartva az elsőfokú eljárás során megtartott perbeszédében foglaltakat, kifogásolta az ítélet [11]-[12] bekezdésében írt megállapításokat. Felhívta a figyelmet arra, hogy bár a rögzített telefonbeszélgetések tartalmukban olyanok voltak, mintha az I. rendű vádlott intézkedése során bírságot akarta volna tanú3t, de jogsértés hiányában – álló járművel nem követhető el semmilyen jogsértés – valójában ilyen szándéka nem volt és nem is lehetett. Hivatkozott arra is, hogy az I. rendű vádlottnál bírságoláshoz szükséges iratok nem voltak, csupán fel kívánt vágni ismerőse, Terhelt2 előtt. Kiemelte, hogy az eljárás során olyan okirati és tárgyi bizonyíték nem merült fel, amely alátámasztotta volna, hogy az I. rendű vádlott a KRESZ 47. § (2) bekezdésében foglalt jogszabályi rendelkezés megszegésével nem kellően rögzített rakományt észlelt volna, amely miatt a 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 9. § (3) bekezdése alapján közigazgatási bírság kiszabása iránt kellett volna intézkednie. Érvelt azzal is, hogy éppen a komolytalan és nevetgélő beszélgetés utal arra, hogy az I. rendű vádlottat nem vezette bírságolási szándék. tanú1 rendőr őrnagy és tanú2 volt rendőr főtörzsőrmester tanúk vallomásainak ismertetését és elemzését, valamint a lehallgatási anyag értékelését követően arra a megállapításra jutott, hogy nem került bizonyításra, hogy az I. rendű vádlott szándékos és célzatos cselekményt követett volna el az I. tényállási pont tekintetében. A II. tényállási ponttal kapcsolatban – mivel a vádlott a vád szerint elismerte bűnösségét és lemondott a tárgyaláshoz való jogáról – a büntetés kiszabási körülményekre hívta fel a figyelmet az enyhítés érdekében. Mindezek alapján elsődlegesen azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa változtassa meg az elsőfokú ítéletet és az I. rendű vádlottat mentse fel az ellene emelt, 1 rendbeli hivatali visszaélés büntetnének vádjá alól; a halmazati büntetés kiszabásától eltekintve a kiszabott büntetést enyhítse, a katonai mellékbüntetést mellőzze és a Btk. 102. § (1) bekezdésében írtak alapján előzetesen mentesítse a büntetett előélethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól. Másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta és kérte az I. rendű vádlott előzetes mentesítését, figyelemmel korábbi és jelenlegi szakmai előéletére, jó parancsnoki jellemzésére, fenyítetlen voltára.

[4] A II. rendű vádlott védője is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben mind fellebbezése irányát, mind az eljárás során elhangzott perbeszédében, mind pedig a II. rendű vádlott írásbeli vallomásában írtakat fenntartotta. Kiemelte, hogy az elsőfokú katonai tanács a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként számos ponton helytelen következtetésre jutott. Álláspontja szerint az ítéletben nem jelenik meg kellő súllyal és tartalommal tanú1 rendőr őrnagy tanú nyilatkozata. Felhívta a figyelmet arra, hogy e tanú

kérdésekre adott válaszaiból egyértelműen kiolvasható, hogy az I. rendű vádlott magatartását saját meggyőződése váltotta ki és utalt arra is, hogy a tanú egyértelműen megerősítette, hogy álló járművel szembeni intézkedés nem lehetséges, az fogalmilag kizárt. Álláspontja szerint a bírságolási szándék hiányát támasztja alá az is, hogy az I. rendű vádlottnál bírságolási tömb nem volt. Érvelt azzal is, hogy az I. rendű vádlottnak – alkalmatlan tárgy (álló jármű) okán – jogtalan előny biztosítása nem állt és nem is állhatott módjában, így tettesi alapcselekmény hiányában, II. rendű vádlott felbújtói magatartása sem foghat helyt. Mindezek alapján elsődlegesen a II. rendű vádlott felmentését kérte, másodlagosan pedig azt indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság által feltárt számos enyhítő körülményt nagyobb nyomatékkal értékelje, különösen a rendkívüli időmúlást.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.387/2025/3. számú átiratában írtak szerint a védelmi fellebbezések közül csupán az I. rendű vádlottnak és védőjének az előzetes mentesítésre irányuló fellebbezése foghat helyt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a bűnügyben releváns bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és együttesen értékelve – a vádlottak védekezésével szemben – állapította meg a történeti tényállást, amely mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól. Kiemelte, hogy az elsőfokú katonai tanács indokolási kötelezettségének kellő terjedelemben eleget tett, és okszerű következtetést vont mindkét vádlott bűnösségére, és törvényesen minősítette a vádlottak vád tárgyává tett hivatali bűncselekményeit. Kiemelte, hogy a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság joga, egyben kötelessége, így a megállapított tényállást támadó és a vádlottak bűnösségét vitató, az I. rendű vádlott részfelmentését, a II. rendű vádlott felmentését kezdeményező fellebbezések a fellebbviteli eljárásban nem foghatnak helyt. A bűnösségi körülmények vizsgálata kapcsán hangsúlyozta, hogy az I. rendű vádlott terhére kell értékelni, hogy bűnüldöző hatóság hivatásos állományú tagjaként két olyan bűncselekményt valósított meg, melyek megakadályozása szolgálati esküje szerinti kötelessége lett volna. A törvénnyel első ízben összeütközésbe került vádlottakkal szemben – az enyhítő rendelkezés alkalmazásával – kiszabott, az I. rendű vádlott esetében felfüggesztett szabadságvesztés tetтарыыы, a felfüggesztés próbaideje alkalmas a speciál prevenció elérésére, míg a II. rendű vádlott esetében a pénzbüntetés napi tételszáma tükrözi a felbújtói magatartásból fakadó társadalomra veszélyesség fokát, a napi tételhez rendelt összeg pedig arányban áll e vádlott egyéni anyagi teherbíró képességével, ekként méltányos. Kiemelte, hogy az I. rendű vádlottal szemben alkalmazott, méltányos tartamú katonai mellékbüntetés alkalmazásával az elsőfokú katonai tanács akként foglalt állást, hogy a további rendőri szolgálatra, illetve rendfokozat viselésére nem vált méltatlanná, ezért álláspontja szerint e vádlott esetében a Btk. 102. § (1) bekezdésében foglaltak alkalmazásának feltételei fennállnak. Ezt meghaladóan azonban a kiszabott büntetések enyhítését célzó védelmi fellebbezéseket nem találta megalapozottnak, így azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg, az I. rendű vádlottat mentesítse a büntetett előlethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól, egyebekben pedig mindkét vádlott esetében hagyja helyben azt.

[6] Az I. és II. rendű vádlott és a védőik által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a tényállás I. pontja tekintetében a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű, ugyanakkor a II. tényállási pont tekintetében a Be. 590. § (4) bekezdése alapján a felülbírálat csak a Be. 590. § (5) bekezdésében foglaltakra korlátozódik.

[7] Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, továbbá az indokolás helyességét azzal, hogy a II. tényállási pont tekintetében a megalapozottság a Be. 591. § (2) bekezdés b) pontja alapján nem vizsgálható.

[8] A másodfokú katonai tanács előzményként rögzíti, hogy a Debreceni Regionális Nyomozó Ügyészség 2024. január 15. napján 3.Nyom.86/2022/37. számon emelt vádat Terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű vádlott és 3 társa ellen hivatali visszaélés büntette miatt. A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a 2024. január 31. napján hozott Kbpk.II.1/2024/2. számú büntetővégzésével Terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű vádlottal szemben 2 rendbeli hivatali visszaélés büntette [Btk. 305. § a) pont, illetve Btk. 305. § c) pont] miatt 1 év, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetést és 1 év törzsőrmester rendfokozatba visszavétést; Terhelt2 II. rendű vádlottal szemben felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette [Btk. 305. § a) pont], míg Terhelt3 III. rendű és Terhelt4 IV. rendű vádlottal szemben 1-1 rendbeli felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette [Btk. 305. § c) pont] miatt személyenként 300 napi tétel, napi tételenként II. rendű vádlott esetében 1800 forint, III. rendű vádlott esetében 1.500 forint, míg IV. rendű vádlott esetében 2.500 forint pénzbüntetést szabott ki. Rendelkezett az így kiszabott pénzbüntetések meg nem fizetése esetére azok átváltoztatásáról, a lefoglalt bűnjelekről és az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről. E végzés a III. rendű vádlott tekintetében 2024. március 1. napján jogerőre emelkedett, míg az I. és a II. rendű vádlott védői, továbbá a katonai büntetőeljárásra kijelölt ügyész az I. és IV. rendű vádlott tekintetében a törvényes határidőn belül tárgyalás tartása iránti indítványt terjesztett elő.

[9] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács mind az előkészítő ülés, mind tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A vádirat bíróságra érkezését követően a törvényes határidőben előkészítő ülést tűzött ki, melyen az I., a II. és a IV. rendű vádlottak tekintetében a fenti büntetővégzést hatályon kívül helyezte, majd a IV. rendű vádlott váddal egyező beismerő vallomását és tárgyaláshoz való jogáról lemondó nyilatkozatát végzésével elfogadva, vele szemben Kb.II.10/2024/12. számon ítéletet hozott, amely 2024. május 2. napján jogerőre emelkedett. Az előkészítő ülésen az I. rendű vádlott a II. tényállási pont tekintetében bűnösséget beismerő nyilatkozatot tett, azonban az I. tényállási ponttal kapcsolatban mind az I., mind a II. rendű vádlott bűnösséget tagadó nyilatkozatot tett, ezért az elsőfokú bíróság törvényesen nyomban tárgyalásra tért át. Mind az I. és II. rendű vádlottal, mind a tárgyaláson kihallgatott tanúkkal szemben törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott és az ügy egyéb bizonyítékait is az előírt formában tette a bizonyítás anyagává, köztük a leplezett eszközök alkalmazásának eredményét. A másodfokú katonai tanács a felülbírálat során nem észlelt hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértést, és erre egyik érdekelt sem hivatkozott.

[10] Az elsőfokú bíróság a történeti tényállást az I. pont esetében az I. és a II. rendű vádlott tagadásával szemben mérlegelési jogkörében állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta. Az I. rendű vádlott vitatta bűnösségét, eltérő tartalmú érdemi védekezéseinek lényege szerint nem észlelt a II. rendű vádlott édesapja által vezetett gépjárművel kapcsolatos szabálytalanságot, csupán a jövőre nézve kívánta őt figyelmeztetni. A II. rendű vádlott a tárgyaláson élt mentességi jogával, nem tett vallomást, azonban észrevételezési jogot gyakorolt, illetőleg írásbeli vallomást csatolt, amelyben vitatta bűncselekmény elkövetését, ugyanakkor azt elismerte, hogy az I. rendű vádlottat ismeri, vele baráti kapcsolatban áll.

[11] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. és II. rendű vádlott tagadó vallomásával szemben az I. tényállási pontot elsősorban a titkos információgyűjtés eredményére és az arról készült jelentésekre, továbbá a tárgyaláson kihallgatott tanú2 volt rendőr főtörzsőrmester és tanúl rendőr őrnagy vallomásaira, a tárgyaláson is lejátszott hanganyagra, valamint az ismertetett releváns okirati bizonyítéokra alapította.

[12] A törvényszék ítélete [24]-[57] bekezdéseiben ismertette és értékelte az általa megismert bizonyítékokat. Indokolási kötelezettségének eleget téve logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem fogadta el az I. és II. rendű vádlottak több ponton életszerűtlen, következtelen, ellentmondásos védekezését, azt miért az I. rendű vádlott járőrtársának és tanúl rendőr őrnagy alosztályvezető vallomására, illetve az általuk előadottakat alátámasztó, a lehallgatott beszélgetések során elhangzottakra alapította. Mindezek alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az I. rendű vádlott intézkedést kezdett egy általa észlelt szabálytalanul rögzített rakomány miatt a jármű vezetőjével szemben; ennek során, miután kiderült, hogy az intézkedés alá vont személy a II. rendű vádlott édesapja, a II. rendű vádlott kérésére a további intézkedéstől elállt és intézkedési kötelezettsége ellenére semmilyen eljárást nem kezdeményezett. A védői érvelésre reagálva megjegyzi a fellebbviteli bíróság, hogy ugyan a tűzifát szállító tehergépjármű az észleléskor állt egy benzinkúton, de abból, hogy autópálya melletti üzemanyagtöltő állomás kútoszlopánál állt és a vezetője tankolást követően került intézkedés alá vonásra, helyesen következtetett arra a bíróság, hogy az észlelést megelőzően közúti forgalomban vett részt. Akkor sem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor elvetette az I. rendű vádlott figyelmeztetéssel záruló intézkedésre utaló védekezését, miután sem az intézkedés ténye, sem annak az I. rendű vádlott által állított szankciója (figyelmeztetés) nem került dokumentálásra. Minderre figyelemmel a törvényszék ítélete [9]-[16] bekezdéseiben, helyesen, marasztaló történeti tényállást állapított meg az I. tényállási pontban.

[13] Az elsőfokú bíróság a vádirati tényállással egyezően ítéletének [17]-[22] bekezdésében terhelő tartalmú történeti tényállást rögzített a II. tényállási pont tekintetében.

[14] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács által megállapított tényállás tehát megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt

hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta.

[15] Az I. rendű vádlottnak és védőjének részfelmentésre, míg a II. rendű vádlottnak és védőjének eltérő tényállás megállapítására és felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

[16] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Az I. és a II. rendű vádlott és védők fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak, további bizonyítási indítványt nem tettek, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítása mellett felmentésre irányuló fellebbezésük eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint a törvényszék e kötelezettségének eleget tett, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, és ezen keresztül az I. és a II. rendű vádlott felmentésére irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[17] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú katonai tanács okszerűen vont le következtetést az I. és II. rendű vádlott bűnösségére, és nem tévedett a bűncselekményeik jogi minősítésekor sem. Az I. és a II. rendű vádlott a tényállás I. pontjában írt azzal a magatartásával, hogy az I. rendű vádlott egy általa észlelt szabálytalanul rögzített rakomány miatt a jármű vezetőjével szemben, hivatali kötelezettségét megszegve, a II. rendű vádlott kérésére állt el a további intézkedéstől, sem szabálysértési, sem közigazgatási eljárás lefolytatását nem kezdeményezte, megvalósította tettesként, míg a II. rendű vádlott felbujtóként a Btk. 305. § a) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntettét. Az I. rendű vádlott a tényállás II. pontjában írt azon magatartásával, hogy hivatali helyzetével visszaélve Terhelt3 III. rendű terhelt kérésére jogosulatlanul hajtott végre lekérdezést a rendőrségi adatbázisból egy adott jármű tulajdonosára és e személy lakcímére nézve és a megszerzett adatokat továbbította III. rendű terhelt részére, megvalósította a Btk. 305. § c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntettét.

[18] Az I. és II. rendű vádlottak és védők enyhítést célzó fellebbezése nem alapos, ugyanakkor az I. rendű vádlott védőjének előzetes mentesítésre irányuló fellebbezése megalapozott.

[19] Az elsőfokú katonai tanács a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket helyesen tárta fel és rögzítette ítélete [71] bekezdésében. Ennek eredményeképpen, figyelemmel az I. rendű vádlott részbeni beismerésére, a hosszú és pozitívan jellemezhető szolgálati idejére és 2 kiskorú gyermekes családi állapotára, továbbá a jelentős időmúlásra megalapozottan járt el, amikor az I. rendű vádlottal szemben a Btk. 80. § (1) és (2) bekezdése alapján – figyelemmel a Btk. 81. § (1)-(3) bekezdéseire is – halmazati büntetésül az elbírált bűncselekményei büntetési alakzatához a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja szerint igazodó 1 év börtönbüntetést szabott ki, amelynek végrehajtását a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdésének megfelelően 2 év próbaidőre felfüggesztette. A felfüggesztés próbaidejének tartama igazodik az I. rendű vádlott személyi körülményeihez, cselekménye és személye társadalomra veszélyességének fokához, az eddigi életvezetéséhez, a bűncselekmény elkövetésének motívumához.

[20] Az eljáró katonai tanács helyesen járt el akkor is, amikor az I. rendű vádlottal szemben a katonai nevelő hatás elérésére a Btk. 139. § (1)-(3) bekezdés szerinti rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetést is kiszabott, melynek tartamát is helytállóan határozta meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az I. rendű vádlottal szemben alkalmazott felfüggesztett szabadságvesztés és katonai mellékbüntetés alkalmas a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok elérésére.

[21] A fellebbviteli bíróság ugyanakkor az előzetes mentesítés alkalmazhatóságával kapcsolatban az elsőbírői álláspontot nem osztotta. Az elsőfokú katonai tanács nem járt el következetesen, amikor katonai mellékbüntetést alkalmazott, ezzel állást foglalt amellett, hogy az I. rendű vádlott nem vált méltatlanná a rendőri szolgálatra, ugyanakkor a felfüggesztett szabadságvesztéssel együtt nem mentesítette előzetesen a büntetett előlélethez fűződő hátrányok alól. Ahogyan azt az elsőfokú bíróság is megtette, a fellebbviteli bíróság is vizsgálta a 8/2015. (IV. 17.) AB határozat alapján az előzetes mentesítés lehetőségét. Ennek körében hangsúlyozza, hogy a Btk. 102. §-a az előzetes mentesítést az érdemességhez köti. Az érdemességet megalapozhatják a büntetés kiszabása körében már értékelt, és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését alátámasztó körülmények (BJD8779., BH1984. 480.), a felfüggesztés feltételeinek fennállása azonban önmagában még nem jelenti az érdemesség meglétét, az előzetes mentesítés egy további kedvezményt jelent. Az érdemesség vizsgálata során a bűncselekmény tárgyi súlyát, a bűnösség fokát, az elkövetés körülményeit és indítékát, az elkövető személyiségét, életvezetését, az elkövetés és az eltelt idő közötti magatartását, az okozott sérelem jóvátételét és a sértetti közrehatást egybevetve kell állást foglalni [BJD 9986., BH1983. 22.]. Mindezek alapján a fellebbviteli bíróság azt állapította meg – egyetértve az I. rendű vádlott védőjének és a fellebbviteli főügyésznek az álláspontjával –, hogy az I. rendű vádlott jó parancsnoki jellemzésére, fenyítetlen voltára, aggálytalan szolgálati előéletére tekintettel a további rendőri szolgálatra, illetve rendfokozat viselésére nem vált méltatlanná, figyelemmel a Hszt. 86. § (10) bekezdésére is, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és őt előzetesen mentesítette a büntetett előlélethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól.

[22] Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács akkor sem, amikor a II. rendű vádlottat a büntetlen előléletére és az ítélet belső arányosságára is figyelemmel a Btk. 33. § (4) bekezdése alkalmazásával a Btk. 50. § (1) bekezdése alapján pénzbüntetésre ítélte. A másodfokú katonai

tanács álláspontja szerint a vádlott tekintetében a kiszabott pénzbüntetés napi tételszáma igazodik az elkövetett cselekmény tárgyi súlyához, a vádlott személyiségében és a cselekményében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnössége fokához, az enyhítő körülmények számához és nyomatékához. Helyesen járt el akkor is az elsőfokú katonai tanács, amikor a Btk. 50. § (3) bekezdése alapján a pénzbüntetés egy napi összegét a törvényi minimumhoz közel határozta meg, amely arányos a vádlott anyagi teherbíró képességével.

[23] A fellebbviteli bíróság álláspontja a II. rendű vádlottal szemben alkalmazott pénzbüntetés alkalmas a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok, különösen az egyéni visszatartás elérésére, ezért az ő esetében a büntetés enyhítését célzó védői fellebbezés eredményre nem vezethetett.

[24] A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb – a szabadságvesztés végrehajtása esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára, a pénzbüntetés átváltoztatására és a bűnügyi költségre vonatkozó – rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság helybenhagyta.

[25] Mivel az elsőfokú katonai tanács az ítélet bevezető részében helytelenül tüntette fel tárgyalási napként 2024. április 30., az előkészítő ülés napját, ezért az arra való utalást a másodfokú bíróság mellőzte.

[26] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 598. § (2) bekezdésén és a Be. 606. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2025. október 29.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.
előadó bíró

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.
bíró

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa Kb.II.10/2024/26. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.37/2025/7. számú ítéletében írt változtatással Terhelt1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében 2025. október 29. napján jogerőre emelkedett és az I. rendű vádlott esetében a felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. október 29.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke